

L. B. PAUL

VERSEK

Lávapihék

CyberBooks

2003

e-book version

Borító:

Arts Factor Design Stúdió

ALL RIGHTS RESERVED

CyberBooks Kiadó
2004

L. B. Paul

LÁVAPIHÉK

versek

Láva csurran kőjébelehalt lelkekre...

Láva - iszapos hő.
A szerelem, mint füstokádó kráter –
aszott, tátongó tűznyálás szájjal,
érzéklet suttozó morajjal tépi a testem...

Szerelem, mit teszel velem?!

Érzelemsziclákat olvasztva,
lihegőn, lobbanón, rohanón,
vágymasszává izzítva -
a múltszilánk teli kérges réteget...
EGYIKET A MÁSIK UTÁN.
S egyre nő a forró révület -
hevesen, lüktetőn, kínoztól senyvedőn...

De hamar belátja - tévedett.

ISMÉT

Lassan kihűl.
Szeretem elül...
Új sziklát köszönt a ma,
Új réteg követel létet.

Győzött az idő.

Az új nap - egy rég unott létfelület -
ketyegő vetületeként mászik át a mába.
Még álmosan,
néma harangként pislog a pilla.
Kintről befelé - sugarak vibognak reggelt!
Ragyogva.
A volt-vörös lávára érve,
unottan legyintve foszlanak semmivé.

Egyedül sír a megkövült tegnap.

Hang nélkül sikít vinnnyogó áriát.

Szürke palástot öltő percek -

*zörgő csontú ujjakkal,
Arcomat simítanak,
ha lenne bennük élet.*

De nincs.

Magam maradok magamban.

Szürke ködként terjengő emlékek -

körré fojtva kínozzák a teret.

Szimpla oxigén - duóttan bomlásá lebben.

Ordítva üldözi rácsát...

A vakvégzet eltéved a ködben.

Aztán rám talál.

Kántálva sorolja leendőm.

Unottan fuldoklok.

*Egy szürke köddarab -
hiú ábrándként felbőve kűszkűdi magát.*

Remény csillan bentről kifelé.

*S a köd...oszlani kezd.
Felváltja egy új kráter őrijító szmogja,
egy új kitérés kormos lebelete!
Aztán a kő...a tegnapi réteg,
újból olvadni kezd.*

*Unalmas kezdet.
Már alig várom, hogy kibűljek!*

VÉGLEG

Felhők peremén - élek, vagy halok?!

TALÁN

*Földi léteimből
lassan eltávozok...*

ÉRZEM

*Ha megmoccanok:
csillagok hullnak a hajamból.
Villámgyors fényükké porladok.
S míg porladok,
vérvörös rózsákká válnak a sejtjeim.*

MIND

Szirmuk: kőből, illatuk: jégből.

TALÁN

*Nem is vörösekké?
Hanem: végtelen-kékek...*

NEKEM:

kénytelen-szépek.

VÉGLEG

Halállá becézem létem!

BOLDOGAN

Ölelem végem: Nirvánám!

Nemlétem.

DE

*Kezem: semmit tapint,
Karom: semmit ölel.
A nemlét - ma nem jön el.*

MÉG

Mindig vagyok, s újból belém halok.

Órák monoton ostora, lecsap mostoha sorsomra.

*Atommagjaim körül - keringő tükörkép örül.
Aztán az egyikük - megunva engem - eltűnik örökre.
Magamra maradva ocsúdok.*

Felém s belém.

Szenvedéseim körfolyosóján:

révült önmagamba botlok.

Egymásnak esünk! Vívódunk:

Csorbult tőrök csüggeden csendülnek.

Küzdünk: talán a végtelenségig?!

Aztán az egyikünk: tovább engedi a másikat.

De egy kör után - ismét találkozunk,

mert a körfolyosók már csak ilyenek.

Ekkor ledöfi énem az énem.

DE

Jegesre dermedt bőröm alatt:

álmaim máglyái égnek.

Sejteket emésztve, csontokat lágyítva,

ínszalag jajgatva: így kérnek új létet...

Megkönyörülök magamon.

Kegyesen: helyembe állok -

s önmagamra várok.

Várromot majszol az idő.

Évszázadok-tág-bő-mindent-elnyelő

torkán

embervarak-kövei-tornyai-bidai-csúsznak

egyre

lejjebb-az-évszázadok-mindent-elnyelőn

nyelik

csak-nyelik-az-éveket

ÉVTESTÜK

újabb-embervár-után-lobol

szeretik

ínyenc-étküket

de

jajj-az-egyik-toronyban

ott

bentragadt-egy-királylány

akit

talán-az-apja-vetette-oda

vagy

valaki-más

MI LESZ VELE?

ÉVSZÁZAD

finnyásan-kiköpi-a-testet

elnyeli

a-romokat

emberkölővé

olvasztva-azokat-nap-hónap-s-évnnyállal

feloldja

s-őket-elnyeli

a

romokkal-elnyel-mindent

de

a-testet-kiköpi

a

királylány-neki-nem-kell

s

az-boldogan-változik-angyallá

szárnyalva

lebeg-a-térben

s

az-angyallány

hernyó

emberi-létére-gondol

libben

a-szárnya

új

pompára-várva

ma

Emésztő tűz ájul ma vággyá!

Akarok.

KÓBOR GONDOK ISZONYA MEGTALÁL

Égek.

De gyufányi a láng.

Kevés.

Vulkán parányi rokona.

Ennyi a tűz...

Űz.

Hőkarmok hasítják megfáradt testem!

Lávában fürdőző pihék:

Gondolatpihék.

Cseppé villanó acélpihék.

ELTŰNNEK.

Mert kit is érdekel!?

bármi...

Amit itt - vagy ott!!

bárki...

Lelkem tágra nyílt kitért kapuján:

HIRTELEN

Belém sétál a magány.

Ó

Örülök: majdnem azt hittem ő a halál!

DE

Nem: ő a magány.

Ó

Lenézek lábára...

Á!

Gondolhattam volna!

ÉN

Óriási szöges bakancsát:

EGY

Bobóc-cipőnek néztem!

ÉS

Emberkín mámortól vöröslő orrát:

EGY

Bobóc-orrnak véltem!

NAHÁT!

Egy vérvörös krumpliornak!

DE

Nem az...

HANEM

Emberkín mámortól izsamós szögek!

LENT

A talpon.

ÉS

Emberkín mámortól dagadt erek!

FENT

A vérvörös orron.

MOST

Kéjesen kacsint felém!

IGEN

A magány ezt imádja!

ÉLVEZI

Halára kínozza azt akit egyedül talál.

BÁR

Most felkínálja magát!

HÍVOM

Erre belép.

BELE

A lelkembe.

BELÉM

Azzal a bakancssal!

FÁJ

A szögek mélyre tolulnak...

A

Szívemig batolnak.

ÉS

Deformált kínok jönnek.

DE

Sikolyok hallgatnak...

CSEND

Sikoltani sincs kedvük.

CSEND

S míg záporoznak könnyeim:

MOST

Rájövök, hogy nem én sírok!

A

Magány az!

KI

Óceán illatú végtelen cseppeit ontja!

AZTÁN

Delfinbiányos hullámokká dagad,

A

Milliónyi parány...

ÉS

A sötét óceán leránt magába!

ÉN

Viasz-szívem kanóccát gyújtanám,

DE

Sehol egy szikra.

EKKOR

Kiesik belőlem!

VALAMI

Elsodorta egy hullám!

MIÉRT!?

Darabkám! Miért hagysz itt!?

MERT

Szív nélkül mi lesz velem!

NA!

Gyere vissza!

A

Magány, meg csak ácsorog!

MÉG

Még csak le sem ül!

DE

Óceánt könnyezett körém!

MOST

Most elindul!

ÉS

Fuldokolni hagy!

NEM

Nem marad:

AHH!

Hisz' akkor megszűnne a magány!

DE

Itt maradt bűze: illatos...

IGEN

Még orromba hatol...

AZTÁN

Álommá foszlik a kép.

AZTÁN

Álommá foszlik a kép.

AZTÁN

AZTÁN

AZTÁN

Álommá foszlik a kép.

AZTÁN

Foszlik a kép.

Álommá foszlik a kép.

Álommá.

A kép.

Álommá foszlik a kép.

Foszlik.

Álommá.

Álommá.

Foszlik a kép.

Oszlik a kép.

A kép.

Kép.

ép...

*Univerzum könnyeiből
Roskátag kőhalom kerül elő
Sejtfal-fagylatos tölcseérré változol*

DE

*Puba, ízes gombócok helyett
Köveket szór beléd
A nagybetűs*

ÉLET

Valaki megnyal.

*Undor képpé torzul az arca!
Émelypéppé lebel a harca.*

Szeretne - ha szeretni lehetne.

Kő-énné olvad a volt-édes lelked.

Fásult ízeid párúja nyomaszt.

Színtelen, szagtalan-szilárd

GÁZZÁ LEBBENSZ

Kőkemény belsőd elpárolog.

Üresen nézel magadba.

Mit szeress rajtad.

Más sem.

*A múlt sötét árnyékát féltem...
S a jövő fényébe kiléptem.*

*Fénytől majdnem szenesre megégve...
Gyorsan húzódtam vissza...a sötétbe.*

*Vakító, emésztő fényt kerülve,
rideg, komor sötétől lebűlve...*

ÁRNYKONTÚRT VADÁSZTAM.

*Két rossz között... Egyensúlyozva,
elmozdulásait üldözve, ingadozva...*

VALAMIRE VÁROK.

Valamire.

*Néztél-e talpad alá?
Látod-e mit tapos lábad?*

*Hallod-e szív ritmusát!?
Érted-e lét himnuszát?*

*Éled-e perceid ízét?
Veled-e sercenő végét?*

*Robban-e benned a ma?
Lobban-e fennen a HA?*

S ha igen, akkor...

...mi van Veled?!

Hová tetted összes szemed?!

EMBER

Lábegő mogorva

CSEND

Éledő nyomorba

DÖNT

Csillogó micsoda

KINCS

Villogó mosolya

INT

Kínlődő mocsara

RÁNT

Bánt...

*Kátyúba zuhanó meglepett álmok
Mélyembe elnyeltem végemre várok
Kobolt napjaim gyarlócska énemnek
Undor társaim megvetően lézengnek
Kiáltom hanggal a betűket halomba
Ritmusom belehal halkuló dalomba
Megzavar fásultan tempózó életem
Dobog-e szívritmust hiányzó végzetem
Dadog-e hang a csontgömbbe zárva
Csacska vágyai-árnyai börtöne várja
Zavar-e valakit sejtjeim illanó képe
Hibban a valami tettek torzóit félve
Diadalt menetel pisszegők sóhaja
Csábulón csitít ma vigyorgók óhaja
Atjavít-elront szétzúzó túl-reál lény
Feledve rám dobott rög-röggel a tény*

S KÉRDEZEM ÉN:

Jöhet-e több???!!!

Szó vagy új mondat?!

*Gyöngyöző kacajból, ékszert fűz tűzöröme,
origó másodpercben*
*Vágyköve lávakönny-csepptengere,
1. másodpercben*
*Árnypercek hiányzó fénymezeje,
2. másodpercben*
*Valókavics csörgő üteme,
3. másodpercben*
*Diadalkéj ürömlve,
4. másodpercben*
*Düh csillámkeze,
5. másodpercben*
Lávapihe...

u t o l s ó m á s o d p e r c b e n

HIRTELEN...

Színtelen-szívtelen sejtánc leng!

SZÜNTELEN...

Hangotok hamist cseng!

KEGYETLEN...

Veszett csápnýványok kapnak utánam!

HIRTELEN...

Húsbőr csontfullánkok ötvégű láncai...

SZÜNTELEN...

Mint vérzombik szívsvatag végtelen úrtengerében sülvé...

KEGYETLEN...

Mint homokcápák vérforró szívtűzben kéj-élve...

KEGYETLEN...

Kegyetlen...kegyetlen...kegyetlen...

ÍGY JÖTTÖK :

E L É M

ÍGY JÖTTÖK :

F E L É M

ÍGY NYÚLTOK :

B E L É M

TI

E M B E R E K

*Ez az e-book a mű szerzője által korrektúrázott kéziratból készült.
A kiadó nem vállal felelősséget az esetleges helyesírási, nyelvhelyességi, s egyéb hibákért!*

ISBN 963 9583 04 9